

יום ד', ערף' בשבת תשנ"ח (19 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם,

יחיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם

אבא קובנר, 1978

טו בלעם הא'ד, אט לא'נא!
כה היום עלי ה', נא'לה ונשמה בו!

המלך מסולות'הם של פ'רוא ארץ ילכו'ל:
אל זית:

נקראו ישראל ל'ג רענן, שהם מא'רים זכאל.
ועדו, נמשלו ישראל ל'ג כ'יון לכל המלכים מעדובים
לג'ל, והלמן אינו מעדוב אלא עומד. כך ילדו, לאינם
מעדובים הם האומה.

אל תאנה:

האנה זו, אל שום מה?
אל שום שנמשלה גורה לאנה. כל הפ'רוא יש בהם פסולת -
אדע'נים, חרצנים או ק'ל'פוא. אבל האנה כולה יפה לאכ'לה.
כך, גם התורה.

אל תמר:

המר אל שום מה?
אל שום שנמשלו ישראל למר, שנאמר:
"צ'יף כהמר י'פרא כארץ באבנין י'לעה".
מה מר כה אין בו פסולת, אלא גמרים לאכ'לה, אולב'ם
לה'ינו, כפוא לפיכך, ס'בים למב'ים, סנ'סים לכב'יה, כך
ישראל אין בהם פסולת. (אוי"א!) אלא יש מהם בעל'י מקרא,
יש מהם בעל'י משנה, יש מהם בעל'י מצוא ויש מהם בעל'י צ'דקא.

"... מה'יל בר'תו של צואם לא נעסך הקב"ה אלא
במשע' גמילה כצב'ים: וישע ה' אלקים מן ג'ל'נ". אף אם
כלת'כנסו לא'ף, לא גמס'ו אלא במשע' גמילה, שנאמר:
"כי גמאו אל הארץ ונשטם". [ויקרא רבה, כה' ג']